

HỒI THỨ MƯỜI LĂM BỊ ÁM SÁT MÀ RA KHỎI BỊNH

Thị Kiếm nghĩ vậy liền lấy hộp gỗ ra nói:

-Phải chăng thiếu gia nói hình nhân đó là những thứ này?

Chàng thiếu niên đáp:

-Phải rồi! Hình nhân đây rồi còn lão bá đi đâu? Lão bá đi từ lúc nào?

Thị Kiếm hỏi lại:

-Có lão bá nào đâu?

Chàng thiếu niên đáp:

-Lão bá là lão bá chứ còn lão bá nào? Danh hiệu lão bá là Ma Thiên cư sĩ.

Thị Kiếm chẳng hiểu mấy về những nhân vật trong võ lâm. Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ mà ả cũng không hay. ả đáp:

-Thiếu gia ! Xem chừng thiếu gia đã tỉnh táo lại một chút. Những việc ngày trước thiếu gia chưa nhớ ra được thì hãy tạm để đấy. Bây giờ trời hãy còn khuya, thiếu gia hãy ngủ đi một lúc nữa. Hỡi ôi! Thực ra thì những việc ngày trước thiếu gia quên hết đi càng hay.

ả nói xong kéo chăn đắp cho chàng, toan thu dọn đồ vật để ra khỏi phòng.

Chàng thiếu niên gọi giật lại hỏi:

-Thị Kiếm tử nương! Tại sao tiểu đệ không nhớ lại những việc ngày trước càng hay ?

Thị Kiếm ngập ngừng đáp:

-Những việc ngày trước của thiếu gia...

ả nói dở dang rồi ngừng lại cúi đầu xuống bước mau ra khỏi phòng.

Chàng thiếu niên trong dạ rất hoang mang. Dù chàng suy nghĩ đến đâu cũng chẳng hiểu gì hết.

Thỉnh thoảng chàng lại nghe bên ngoài có tiếng mỗ cốc cốc rồi tiếp đến những tiếng thanh la leng beng. Chàng không biết đây là dấu hiệu canh phòng, lại nghĩ rằng nửa đêm rồi mà họ còn khua chuông gõ mỗ để giỡn chơi.

Đột nhiên, huyết Thương dương ở ngón tay trở bên phải nóng ran. Một luồng nhiệt khí từ ngón tay truyền qua cổ tay, cánh tay, rần rần chạy lên. Chàng kinh hãi la thầm:

-Nguy rồi!

Đồng thời huyết Dũng toàn ở lòng bàn chân bên trái lại phát lạnh thấu xương.

Hai luồng hàn khí và nhiệt khí xung kích nhau làm chàng đau khổ đã nhiều. Mỗi lần lên cơn, hai luồng chân khí bốc lên kinh khủng, đau đớn đến cùng cực cho đến lúc mê man không biết gì nữa. Có điều mọi lần trước thì biến diễn này xảy ra vào lúc chàng đã mê man mà lần này chàng đang tỉnh táo hẳn hoi, thương thế đột nhiên phát tác, khiến chàng càng kinh tâm động phách.

Chàng thiếu niên cảm giác rõ ràng hai luồng hàn nhiệt từ hai nửa người từ từ chạy vào tâm phế. Chàng than thầm:

-Chuyến này thì đời ta đến đây là hết rồi! Những lần trước hai luồng hàn nhiệt chỉ ngưng tụ tập ở chân tay, mà lần này nó chạy vào bụng rồi tụ tập ở trái tim thì còn chịu thế nào nổi?

Chàng thiếu niên biết tình thế vô cùng nguy ngập. Chàng gắng gượng ngồi dậy, toan xếp bằng lại, nhưng cặp giò không thể nào co vào được. Chàng cảm thấy đau khổ vô cùng rồi tự hỏi:

-Ngày trước lão bá luyện công chẳng lẽ cũng đau khổ thế này ư? Tại lão bá để hai con sỏ trong lòng bàn tay để chúng vỗ cánh mà giữ cho chúng không bay lên được. Minh thấy vậy thích quá tưởng chuyện để làm trò chơi. Nếu sớm biết thế này thì chẳng luyện làm gì cho khổ?

Bỗng ngoài cửa sổ có thanh âm một người đàn ông hỏi vọng vào:

-Bang chúa đã tỉnh chưa? Thuộc hạ Triển Phi tại Báo Tiệp đường chạy về đây báo tin vì có việc cơ mật cần phải cáo cấp.

Chàng thiếu niên không nói được nửa tiếng. Hồi lâu bỗng thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra. Bóng người thấp thoáng. Một hán tử mặc áo sắc sỡ nhảy vọt vào.

Hán tử vào đến trước giường, thấy chàng thiếu niên đã ngồi dậy thì không khỏi giật mình kinh hãi vì đây là một cử động của chàng ngoài ý nghĩ của gã. Gã vội lùi lại một bước.

Lúc này trong người chàng thiếu niên hai luồng nội lực đã gặp nhau ở giữa khoảng trái tim và phổi. Trái tim chàng đập yếu đi rồi có thể ngừng lại bất thần mà chết.

Nhưng giữa lúc cực kỳ đau đớn thì tinh thần chàng lại rất linh mẫn. Mắt chàng thấy rõ gã hán tử mặc áo sắc sỡ chuồn qua cửa sổ mà vào. Chàng lại nghe gã báo danh là Báo Tiệp đường Triển Phi thì không hiểu gã có dụng ý gì. Chàng chỉ giương cặp mắt thao láo lên nhìn gã.

Triển Phi lùi lại một bước mà vẫn không thấy chàng thiếu niên có động tĩnh gì. Gã liền khẽ cất tiếng hỏi:

-Bang chúa ! Tại hạ nghe nói lão gia luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, trong người cực kỳ khó chịu. Bây giờ lão gia đã bớt chưa ?

Chàng thiếu niên run người lên mấy cái không nói ra tiếng.

Triển Phi cả mừng lại nói:

-Bang chúa ! Hiện giờ bang chúa chưa khỏi hẳn không nên cử động có phải thế không ?

Tiếng gã nói tuy rất nhỏ song Thị Kiếm ở phòng bên kia cũng nghe tiếng liền chạy sang ngay.

Ả thấy Triển Phi vẻ mặt cực kỳ hung ác thì giật mình kinh hãi hỏi :

-Người vào phòng bang chúa có việc chi ? Sao không thông báo mà dám tiện tiện nhảy vào ? Người muốn làm loạn chăng ?

Triển Phi lạng người nhanh như chớp đến bên Thị Kiếm. Tay phải gã huých vào sau lưng ả. Ngón tay bên hữu lại điểm xuống đầu vai ả.

Thị Kiếm mới biết đôi chút võ nghệ, mà Triển Phi là tay kiêu hãn, thân thủ mau lẹ phi thường, thì ả làm sao chống nổi ? Gã mới ra hai chiêu đã kiểm chế huyết đạo ả được ngay. Gã để ả ngồi tựa vào ghế rồi lấy ra một mảnh vải nhét vào miệng ả.

Thị Kiếm trong lòng nóng nảy vô cùng. ả biết hành động của triển Phi nguy hại cho bang chúa, nhưng không có cách nào kêu người đến cứu viện được.

Triển Phi tuy kiềm chế được Thị Kiếm rồi, nhưng đối với bang chúa hẳn vẫn e dè sợ sệt. Hắn giờ chường lên nói:

-Nếu ta đánh mi một đòn Thiết Sa chưởng này thì hạ sát con tiện tỳ chẳng có chi là khó.

Gã vung chưởng lên nhưng không đánh xuống ngay, bụng bảo dạ:

-Nếu bang chúa chưa mất hết nội công thì nhất định y sẽ ra tay giải cứu cho con nha hoàn này. Âu là ta hãy thử xem sao.

Gã vừa nghĩ vừa nhắm đỉnh đầu Thị Kiếm bổ xuống. Bàn tay gã còn cách chừng nửa thước mà thấy bang chúa vẫn ngồi yên không nhúc nhích thì trong bụng mừng thầm. Lập tức gã thu chưởng về quay lại nhìn chàng thiếu niên toét miệng cười, nhe bộ răng trắng ớn coi rất hung dữ. Gã lên tiếng mắng:

-Thằng quỷ con dâm đảng này ! Ngày thường mi gây ra bao nhiêu chuyện hành hung tác ác. Không ngờ bữa nay mi lại chết về tay ta. Kể ra thì ta hạ thủ giết mi trong trường hợp này cũng không phải là hành vi của bậc anh hùng hảo hán. Nhưng đối với mi là một đứa đê tiện, vả lại giữa mi và ta đã có mối thù sâu tựa biển, thì còn cần đếm xỉa đến lễ luật giang hồ nữa ? Giả tỷ mi là kẻ biết trọng nghĩa khí như người hào kiệt thì chẳng quyến rũ vợ ta.

Chàng thiếu niên tuy người không nhúc nhích được, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Chàng nghe rất rõ ràng những lời nói của Triển Phi, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, tự hỏi:

-Gã này nói cái gì mà thù sâu tựa biển ? Y còn nói ta quyến rũ vợ con chi chi, nào ta có biết ?

Thị Kiếm nghe triển Phi nói lại đui theo một ý nghĩ riêng. Ắ biết chủ nhân bản tính phong lưu lãng mạn liền tin lời gã là đúng sự thật, nên bụng bảo dạ:

-Không hiểu thiếu gia đã nợ bao nhiêu món trắng hoa ? Nay y có chết về tay gã này thì cũng là một chuyện quả báo nhỡn tiền.

Tuy ắ nghĩ vậy, nhưng trong lòng rất đổi bồn chồn và cho là mình cùng thiếu gia đã thành nghĩa chủ bộc thì phải giữ dạ trung thành. Ắ cố cựa để toan viện trợ cho chàng thiếu niên. Nhưng vừa cất tay thì đã cảm thấy tê nhức.

Bịch ! Ắ ngã lăn xuống đất.

Nguyên Thị Kiếm đã bị Triển Phi điểm huyết. Bây giờ ắ ráng cất nhắc chân tay nên đang tựa vào thành ghế liền té xuống.

Tuy Triển Phi cũng hiểu Thị Kiếm muốn cứu chủ, nhưng gã không cần đếm xỉa đến vì biết ắ không làm gì được. Hơn nữa gã muốn dành thì giờ để thỏa mạ kẻ thù cho hả giận trước khi hạ sát.

Gã nói:

-Vợ con ta bị thất thân vào tay mi. Hừ ! Mi tưởng ta mất lấp tai ngơ cam tâm làm một đứa hèn hạ si ngốc chẳng biết gì. Mi yên trí là ta có biết cũng chẳng làm gì được mi, đành uống hận nuốt hờn, chịu ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngờ đâu trời còn có mắt khiến cho thằng quỷ dâm ác gây nên bao nhiêu tội lỗi như mi lại có ngày lọt vào tay ta.

Dứt lời, Triển Phi đứng thủ thế vận nội lực vào cánh tay chuyển rắc rắc, rồi gã vung chưởng nhắm đánh vào trước ngực thiếu niên.

Triển Phi nguyên là một vị hương chủ Báo Tiệp đường, tức một trong ngũ đường của bang Trường Lạc.

Công phu Thiết sa chưởng của gã đã luyện tinh thâm đến mức độ đánh tan bia vỡ đá, mà gã vận đủ mười thành công lực nhằm đánh vào huyệt Đản trung ở giữa ngực, đầu xương mỏ ác thì tưởng chàng thiếu niên còn sống làm sao được ?

Bỗng nghe đánh “rắc” một tiếng.

Tình trạng bất ngờ đã diễn ra: Cánh tay phải Triển Phi bị gãy rời. Người gã bị hất lùi lại băng qua cửa sổ làm gãy cả chấn song rồi té lăn xuống đất bên ngoài phòng. Lập tức bao nhiêu khí mạnh trong toàn thân gã bị bế tắc. Gã nằm chết giắc.

Ngoài căn phòng này là một huê viên. Trong vườn lúc nào cũng có một đội tuần tiểu.

Đêm nay nhằm gặp trùng phiên tuần tiểu canh gác của bang chúng Báo Tiệp đường.

Nội tửam của bang chúa là nơi được phòng thủ rất nghiêm mật. Triển Phi muốn trả thù từ mấy bữa trước, nhưng gã không dám hấp tấp, và nếu không phải phận sự

mình canh gác thì khó bề hành động, nên gã đành cố nén giận chờ cho đến bữa nay.

Việc canh phòng nội tẩm đã lọt vào tay gã, nên gã mới bẻ chấn song cửa sổ từ trước để chui vào chuồn ra.

Lúc này, Triển Phi té vào bụi mai côi, cành lá rườm rà.

Bọn tuần tiểu thấy khóm mai côi lay động, thì hai tên cầm đuốc chạy lại giơ lên soi. Chúng thấy Triển Phi nằm không nhúc nhích, chẳng hiểu sống chết thế nào. Chúng cho là có cường địch lẻn vào phòng bang chúa, nên đều cả kinh thất sắc. Chúng thổi lên một tiếng còi báo động, rồi rút đơn đao ra thò đầu qua cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng tối đen như mực lại không thấy, động tĩnh gì. Hai tên tuần canh vội giơ đuốc soi vào, đồng thời vung đao lên để bảo vệ trước mặt.

Anh đao loé ra, hai ga nhìn rõ bang chúa ngồi xếp bằng trên giường. Dưới đất trước giường nằm, một thiếu nữ nằm lả ra đó, dường như là ả thị nữ của bang chúa. Ngoài ra, không còn ai nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe bang chúng ngả trước ngả sau đều thổi còi báo động rồi lục tục chạy đến.

Hương chủ Hồ mãnh đường là Khâu Sơn Phong rút thiết giản ra cầm tay, lớn tiếng la hỏi:

-Bang chúa ! Lão gia bình yên chăng ?

Gã vừa la vừa vén rèm chạy vào phòng bang chúa thì thấy y run bần bật không ngớt.

Đột nhiên bang chúa oẹ lên một tiếng rồi há miệng thở ra mấy bụm máu tím bầm, có đến hàng mấy bát.

Khâu Sơn Phong vội né người sang một bên để tránh cho máu khỏi bắn vào quần áo.

Gã còn đang kinh ngạc, thì thấy bang chúa đã bước xuống giường nâng đỡ ả thị nữ lên hỏi:

-Thị Kiếm tử nương ! ... Hẳn có làm cho tử nương bị thương không ?

Y vừa hỏi vừa móc tấm khăn nhét trong miệng Thị Kiếm ra.

Thị Kiếm thở phào một cái hỏi lại:

-Thiếu gia ! Y có đả thương thiếu gia không ?

Chàng thiếu niên đáp:

-Gã đánh ta một chưởng nhưng lại làm cho ta khoan khoái vô cùng !

Bỗng ngoài cửa có tiếng chân người nhộn lên. Bọn Bối Hải Thạch, Mễ Hoàn Dĩ lật đật chạy vào phòng. Còn những người địa vị thấp kém thì đứng cả ngoài cửa để phòng vệ.

Bối Hải Thạch tiến vào hỏi chàng thiếu niên:

-Bang chúa ! Thích khách đến kinh động bang chúa ư ?

Chàng thiếu niên ngơ ngác hỏi lại :

-Thích khách gì đâu ? Chẳng có thích khách nào cả !

Lúc này, những tay cao thủ đã tiếp nội lực cho triển Phi và cứu tỉnh gã lại rồi, liền đưa gã vào trong phòng.

Triển Phi đã biết luật lệ bốn bang cực kỳ nghiêm ngặt. Kẻ nào can tội mạo phạm đến bậc tôn trưởng hay mưu đồ phản lại bản bang tất bị gia hình cực kỳ khốc liệt. Phạm nhân sẽ bị lột trần cột vào một phiến đá ở phía sau núi gọi là Hình Đài Thạch, để cho ong châm kiến đốt, rắn cắn rết hút, cùng điều tha quạ mổ lôi từng miếng thịt. Cực hình hành hạ đến tám chín ngày mới chết đi được.

Triển Phi vừa vận toàn lực để đánh bang chúa một đòn thật nặng. Gã chắc mẩm chỉ một chưởng đó là kết quả xong tính mạng bang chúa để rửa được mối hận sâu cay mà gã ôm ấp từ mấy năm nay. Còn tính mạng gã thoát được là may, mà không thì có bị cực hình gã cũng cam tâm.

Ngờ đâu, phát chưởng của gã chẳng những không làm gì được bang chúa, mà còn bị nội lực cực kỳ thâm hậu của đối phương hất ngược lại làm gãy cánh tay phải. Hơn thế nữa, gã còn bị nội thương cực kỳ trầm trọng.

Bây giờ gã không nghĩ gì nữa chỉ mong sao được chóng chết cho yên thân. Gã thấy mình bị đưa vào phòng thì yên trí là sẽ bị gia hình. Gã liền ngưng tụ nội tức và chỉ còn chờ bang chúa ra lệnh một câu: “Cột phạm nhân vào Hình Đài Thạch để hấn chịu luật thiên hình của bản bang” là lập tức gã đập đầu vào vách để tự tử.

Bối Hải Thạch lại cất tiếng hỏi:

-Bang chúa ! Phải chăng thích khách đã chui qua cửa sổ vào phòng ?

Chàng thiếu niên đáp:

-Ta đang lúc mơ màng như người ngủ say, thì dường như không có ai tiến vào cả.

Triển Phi nghe bang chúa nói vậy thì rất lấy làm kỳ. Gã tự hỏi:

-Chẳng lẽ lúc đó y vẫn còn thần trí mê man chưa tỉnh, nên mới không biết là ta đã vung chưởng đánh y.

Nhưng gã lại lẩm bẩm:

-Song còn con nha đầu kia biết rõ mình đã hạ thủ, tất thị sẽ nói huych toẹt ra.

Quả nhiên, Bối Hải Thạch đưa tay ra vỗ vào lưng và nắm vai Thị Kiếm mấy cái. Y còn vận nội lực để giải huyết đạo cho ả, rồi cất tiếng hỏi:

-Ai đã phong tỏa huyết đạo người ?

Thị Kiếm trở vào Triển Phi đáp:

-Chính y đó.

Bối Hải Thạch quay lại ngó Triển Phi ra chiều nghi hoặc.

Triển Phi cười lạt một tiếng. Gã toan thóa mạt mấy câu cho sướng miệng rồi chết thì chết. Nhưng gã chưa mở miệng thì bang chúa đã lên tiếng trước.

-Chính ta ... ta bảo y làm vậy đó.

Triển Phi cực kỳ kinh ngạc, miệng há hốc ra không biết nói sao.

Thị Kiếm càng kinh ngạc hơn, vì ả đã trông rõ Triển Phi động thủ toan hạ sát bang chúa, mà sao bây giờ bang chúa tự nhận đã sai gã điểm huyết mình ?

Ả lẩm bẩm:

-Tâm thần bang chúa hồ đồ như thế ư ? Hồ đồ đến nỗi trước không mở miệng nói câu gì, mà bây giờ lại tự nhận lấy là chính mình ra lệnh, thì thật là kỳ !

Triển Phi và Thị Kiếm đều đứng thộn mặt ra ngó chàng thiếu niên. Cả hai cùng không tin ở tai mình và đều tự hỏi:

-Nếu quả bang chúa nói thật thì có dụng ý gì ?

Chàng thiếu niên thấy tình trạng này, thực ra chàng chẳng hiểu chi hết. Nhưng chàng thấy tình thế cực kỳ nghiêm trọng, mà mọi người đối với mình đều một niềm tôn kính. Dù chàng có ngây thơ nhưng cũng đoán biết rằng:

-Nếu bọn người này biết Triển Phi đã hạ thủ điểm huyết Thị Kiếm và phóng chưởng đánh mình thì thiệt là bất lợi cho gã.

Thế rồi chàng buột miệng nói gạt một câu để gỡ mối nguy cho Triển Phi. Còn vì nguyên nhân gì mà chàng đã bảo vệ gã thì chính chàng cũng không biết nữa.

Chàng chỉ nhớ mang máng rằng lúc Triển Phi hạ thủ đánh mình, vẻ mặt cực kỳ phần nộ, tỏ ra có một lý do gì nên, bất đắc dĩ gã phải ra tay, chứ không phải tự nhiên vô cớ mà gã định đánh chết chàng. Hơn nữa, giữa lúc đó hai luồng khí hàn nhiệt xung kích nhau cực kỳ mãnh liệt chàng cơ hồ không chịu nổi. Nhờ phát chưởng của Triển Phi đánh trúng huyết Đản trung mà chàng hết đau đớn.

Huyết Đản Trung là mấu chốt giao thông của các đường kinh mạch trong người.

Chưởng lực của Triển Phi mãnh liệt phi thường khéo sao đánh trúng chỗ và đúng lúc. Hai luồng công lực mãnh liệt về Hàn ý miên chưởng và Viêm viêm công tụ hội cả ở đó. Chưởng lực của Triển Phi đã khai thông, chế hóa hai luồng nội lực không còn đình tụ lại đối lập nhau và công kích nhau nữa.

Đồng thời nội lực chàng đột nhiên gia tăng một cách không thể tưởng tượng được. Nội lực đó đã hất ngược làm gãy tay Triển Phi cùng tống gã ra ngoài cửa sổ.

Chàng thiếu niên chẳng hiểu ra sao, mà chỉ thấy khí hàn đang đóng băng lạnh thấu xương bây giờ đã ôn nhu lại, mà khí nóng như lửa cũng dịu bớt đi. Khắp mình mẩy và tứ chi thoải mái vô cùng !

Một lúc sau cả luồng thanh lương hòa hoãn, chàng cũng không còn cảm giác thấy nữa, mà chỉ thấy tinh lực trong người tràn trề đầy rẫy, trong người bức rức, chàng muốn la lên một tiếng thật to.

Khi Hồ mãnh đường hương chủ Khâu Sơn Phong tiến vào phòng, chàng thiếu niên miệng học ra mấy bùm ứ huyết.

Từ lúc đó, chàng cảm thấy tâm thần khoan khoái nội lực phong phú, đầu óc cũng cảm tăng thêm phần minh mẫn.

Bọn Bối Hải Thạch thấy Thị Kiếm xiêm áo xốc xếch và đầu tóc rối tung, vẻ mặt bơ phờ thì nghĩ ngay đến bang chúa vốn là người tham dâm hiếu sắc. Y vừa khỏi trọng bệnh liền nghĩ ngay đến chuyện trăng hoa. Đối với Thị Kiếm chắc y đang toan bài ép liễu nài hoa thì vừa gặp lúc hương chủ Triển Phi ở Báo Tiệp đường đi tuần qua phòng ngủ bang chúa. Bang chúa liền gọi gã vào, sai gã điểm huyết Thị Kiếm để mình thỏa lòng dục vọng. Nhưng họ không hiểu Triển Phi đã đắc tội thế nào với bang chúa mà bị hất ra ngoài cửa sổ.

Mọi người còn biết tâm tính bang chúa cố chấp và nóng nảy. Dù là những người có địa vị cao cả trong bang rất thân tín với y, nhưng gặp lúc y nổi đóa là liền tay đâm chân đá luôn, chẳng nể nang gì ai hết.

Bây giờ họ thấy Triển Phi thương thế cực kỳ trầm trọng, mình mẩy mặt mũi lại bị gai nhọn ở khóm mai côi đâm vào chảy máu loang lổ, thì đều có ý thương hại gã. Song họ lại sợ làm cho bang chúa phải bẽ bàng, nên chẳng ai lại bên thăm hỏi để an ủi gã một câu nào.

Mọi người đều cùng một ý nghĩ như vậy, nên không ai dám đề cập đến chuyện thích khách nữa.

Hồ mãnh đường hương chủ Khâu Sơn Phong chợt nhớ tới mình vừa sùng sục chạy vào và có thể đã gây trở ngại cho bang chúa. Gã thấy Triển Phi như vậy thì cũng lo lỡ bang chúa trở mặt trách phạt đến mình nên gã không muốn trùng trình ở lại nữa, liền khom lưng nói:

-Bang chúa hãy nghỉ ngơi. Thuộc hạ xin cáo thoái.

Những người kia thấy Khâu Sơn Phong rút lui rồi, cũng nghiêng mình thì lễ rồi lục tục dời khỏi phòng bang chúa.

oOo